

DE WARE

John Marris

De ware

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The One*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Del Rey, a part of the Penguin Random House group of companies, London 2018

© John Marrs, 2018

© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

© Omslagontwerp en artwork: Head Design Ltd

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Foto auteur: © Robert Gershinson

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5613 7

ISBN 978 90 443 5614 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beminnen of bemind hebben, dat is voldoende. Koester verder geen verlangens. Er zijn geen andere parels te vinden in de donkere spelonken van het leven.

Victor Hugo, *Les Misérables*

Match je DNA

Bedankt dat je hebt gekozen voor Match je DNA, de eerste en enige **WETENSCHAPPELIJK BEWEZEN TEST** die 100% garandeert dat je de ware vindt, de persoon die vanuit genetisch oogpunt voor jou is gemaakt.

Aangezien 1.7 miljard mensen via ons hun ideale partner al hebben gevonden of bij ons staan geregistreerd, is dit dé manier om De Ware te vinden.

Je ideale match is slechts drie stappen bij je vandaan:

Stap 1

Registreer je hier. Het is gratis.

Stap 2

Ontvang ons gratis DNA-testpakket. Stuur een speekselmonster op in de daarvoor bestemde container en wij gebruiken je DNA om jouw match te vinden in onze databank.

Stap 3

Zodra we je match hebben gevonden, nemen we contact met je op. Voor een eenmalig bedrag van £9,99 brengen we jullie met elkaar in contact. Voor 82% van onze cliënten hebben wij binnen zeven dagen een match gevonden.

Mocht het niet meteen lukken, maak je dan geen zorgen!
Wekelijks melden zich duizenden nieuwe cliënten aan bij Match je DNA en voor 98% van hen vinden wij binnen uiterlijk zes maanden na registratie een match.

Match je DNA is niet aansprakelijk voor directe, indirecte of anderszins door het gebruik van deze dienst opgelopen schade, inclusief en niet beperkt tot: beëindiging van bestaande relaties, persoonlijk letsel of overlijden dat niet het resultaat is van nalatigheid of wanbeheer van de kant van Match je DNA. Meer over de voorwaarden en bepalingen kun je hier vinden.

Hoofdstuk 1

Mandy

Mandy staarde met ingehouden adem naar de foto op haar computerscherm.

De man met het ontblote bovenlichaam had kort lichtbruin haar en poseerde wijdbeens op een strand, met de bovenste helft van zijn duikpak afgestroopt tot op zijn heupen. Zijn ogen waren helderblauw. Zijn brede glimlach onthulde twee perfecte rijen witte tanden en ze kon het zoute zeewater bijna proeven dat van zijn borst op de surfplank drupte die naast hem op het zand lag.

‘Jezus,’ fluisterde ze en ze blies haar adem uit. Ze voelde haar vingertoppen tintelen en een blos over haar gezicht trekken. Ze vroeg zich af hoe haar lichaam zou reageren als ze deze man in levenden lijve zou ontmoeten, als één enkele foto van hem al zo’n reactie teweegbracht.

De koffie in het wegwerpbekertje was koud geworden, maar ze dronk hem evengoed op. Ze maakte een screenshot van de foto en sleepte die naar het mapje ‘Richard Taylor’ dat ze had gemaakt. Ze spiedde om zich heen of iemand zag wat ze in haar werkhok aan het doen was, maar niemand lette op haar.

Ze scrolde door de rest van de foto’s in zijn Facebookalbum ‘De wereld rond’. Hij hield van reizen, dat was duidelijk, en hij was op plaatsen geweest die zij alleen op televisie of in films had gezien. Op sommige van die foto’s zag je hem in een bar, op een *trail* of in een tempel, op andere poseerde hij bij bezienswaardigheden of stond hij op een gouden strand met een bruisende branding. Hij was zelden

alleen. Dat hij graag met anderen optrok, beviel haar.

Nieuwsgierig liep ze zijn tijdlijn langs, via drie jaar universiteit naar de bovenbouw van de middelbare school, wat de tijd was dat hij zich intensief was gaan bezighouden met sociale media. Ze vond hem zelfs aantrekkelijk toen hij nog een slungelige tiener was.

Nadat ze zich anderhalf uur had zitten vergapen aan de geschiedenis van de knappe vreemdeling, zocht Mandy zijn Twitter-account op om te zien wat hij zoal met de rest van de wereld deelde. Helaas was het enige waar hij over twitterde de opkomst en ondergang van Arsenal in de Premier League, afgewisseld met retweets van dieren die tegen stilstaande voorwerpen op botsten of over dingen struikelden.

Hij leek heel andere interesses te hebben dan zij en ze vroeg zich af waarom juist hij haar match was en wat ze gemeen hadden. Toen bedacht ze dat deze manier van denken overbodig was geworden; Match je DNA was gebaseerd op biologie, chemie en wetenschap, dingen waar zij geen verstand van had, en ze had er het volste vertrouwen in dat de test klopte, zoals miljoenen mensen al hadden ervaren.

Vervolgens ging Mandy naar Richards LinkedInprofiel. Ze zag dat hij twee jaar geleden was afgestudeerd aan de University of Worcester en sindsdien als personal trainer zijn brood verdiende in een stad ongeveer zestig kilometer bij haar vandaan. Vandaar dat hij zo'n prachtig lijf had, dacht ze. Ze probeerde zich voor te stellen hoe het zou voelen als hij op haar lag.

Ze was zelf niet meer in de sportschool geweest sinds de introductiedag vorig jaar, toen haar zussen hadden gezegd dat ze nou eindelijk eens moest ophouden met zeuren over haar gestrande huwelijk en haar blik weer op de toekomst moest richten. Ze hadden haar getrakteerd op een dag in een spahotel, waar ze was gemasseerd, geëpileerd, geharst, gebruind en nogmaals gemasseerd tot elke gedachte aan haar ex uit haar verkrampte schouder- en rugspieren was gekneed en uit haar verstopte poriën was gezweet.

De volgende stap was het lidmaatschap van de sportschool geweest en de belofte dat ze zich aan het work-outschema zou houden dat voor haar zou worden opgesteld. Het lidmaatschapsgeld betaalde ze netjes, maar het was haar nog steeds niet gelukt zich ertoe te zetten ook echt te gaan sporten.

Nu begon ze te fantaseren hoe de kinderen eruit zouden zien die ze samen met Richard zou krijgen. Zouden ze de helderblauwe ogen van hun vader hebben of haar bruine? Zouden ze donker haar en een olijkleurige huid hebben zoals zij of het lichte en blanke van hun vader hebben? Ze merkte dat ze zat ze glimlachen.

‘Zo, zo... wie is dát?’

‘Jezus!’ riep ze, hevig geschrokken. ‘Ik schrik me dood.’

‘Dan moet je ook maar niet naar porno kijken in plaats van te werken.’ Olivia grinnikte en hield haar een zak met snoepjes voor. Mandy bedankte.

‘Ik kijk niet naar porno. Dit is een kennis van vroeger.’

‘Goed hoor, als jij het zegt. Maar vergeet je Charlie niet? Hij verwacht de verkoopcijfers van je.’

Mandy rolde met haar ogen en keek op het klokje in de hoek van het scherm. Ze zag dat ze maar beter kon opschieten, anders zou ze werk mee naar huis moeten nemen. Ze klikte op de rode x en vervloekte haar Hotmailaccount die de bevestigingsmail van Match je DNA voor spam had aangezien. Het mailtje had dagenlang in haar spammap gezeten tot ze hem vandaag na de lunch bij toeval had ontdekt.

‘Mandy Taylor, echtgenote van Richard Taylor, aangenaam kennis te maken,’ fluisterde ze, en ze beseftte dat ze een onzichtbare trouwring rond haar ringvinger draaide.

Hoofdstuk 2

Christopher

Christopher schoof heen en weer in de fauteuil tot hij lekker zat.

Hij zette zijn ellebogen in een hoek van negentig graden op de armleuningen en snoof de geur van de leren bekleding op. Ze had niet beknibbeld op kwaliteit, dacht hij. De geur en de textuur van het zachte leer maakten duidelijk dat de stoel niet was gekocht bij de eerste de beste meubelzaak.

Terwijl zij nog in de keuken was, bekeek Christopher haar appartement. Ze woonde op de begane grond van een schitterend gerestaureerd victoriaans huis dat, zoals het glas-in-loodraam boven de voordeur liet zien, ooit een klooster was geweest. De aardewerken voorwerpen die ze op de ingebouwde planken in de nissen rond de open haard had geplaatst, bevielen hem, maar haar smaak in literatuur liet veel te wensen over. Hij moest niet hebben van de paperbacks van James Patterson, Jackie Collins en J.K. Rowling.

Verderop in de kamer lag een vierkant, met suède overtrokken dienblad precies in het midden van een zware lage salontafel. Op het blad lagen twee afstandsbedieningen en eromheen waren vier placemats neergelegd. Dat ze van symmetrie hield, stelde hem op zijn gemak.

Christopher liet zijn tong langs zijn tanden glijden en voelde een stukje van een pistachenoetje tussen zijn snijtand en hoektand. Toen hij het niet loskreeg, gebruikte hij zijn nagel, maar het bleef hardnekkig zitten. Hij nam zich voor om in haar badkamerkastje te kijken of ze flosdraad had voordat hij naar huis ging. Er was weinig

wat hem zo irriteerde als etensresten tussen zijn tanden. Hij had zelfs een keer een date abrupt beëindigd omdat het meisje een sliertje groen tussen haar tanden had.

Een trilling in zijn broekzak kietelde zijn kruis, wat geen onaangenaam gevoel was. Normaal gesproken zette Christopher zijn telefoon uit als de situatie dat vereiste en hij kon het niet uitstaan als andere mensen niet dezelfde beleefdheidsregels navolgden. Maar vandaag had hij een uitzondering gemaakt.

Hij haalde de telefoon uit zijn zak en las het bericht op het scherm; het was een e-mail van Match je DNA. Hij herinnerde zich dat hij een paar maanden geleden een speekselmonster had opgestuurd, maar hij had nog geen match ontvangen. Tot nu. Wilde hij ervoor betalen om de contactgegevens te ontvangen, stond in het bericht. Wil ik dat? dacht hij. Wil ik dat, ja of nee? Hij stopte de telefoon weer in zijn zak en vroeg zich af hoe zijn match eruitzag, maar besepte toen dat het niet netjes was om over een tweede vrouw te fantaseren terwijl hij zich nog in het gezelschap van de eerste bevond.

Hij kwam overeind en keerde terug naar de keuken, waar ze er nog precies zo bij lag als een paar minuten geleden, op haar rug op de koude stenen vloer, met het wurgsnoer verzonken in het vlees van haar hals. Ze bloedde niet meer. De laatste druppels waren door de kraag van haar bloes opgezogen.

Hij haalde een polaroidcamera uit zijn zak, maakte daarmee twee identieke foto's van haar gezicht en wachtte geduldig tot ze waren ontwikkeld. Hij deed beide foto's in een stevige envelop van A5-formaat en stak die in zijn jaszak.

Hij borg zijn gereedschap op in zijn rugzak en vertrok. Pas toen hij de duisternis van de tuin verliet, verwijderde hij zijn plastic overschoenen, masker en bivakmuts.

Hoofdstuk 3

Jade

Jade glimlachte toen er een berichtje van Kevin op het schermpje van haar telefoon verscheen.

‘Dag schoonheid. Hoe is het ermee?’ Ze vond het leuk dat Kevin zijn berichten altijd op deze manier begon.

‘Goed, dank je,’ antwoordde ze en ze voegde er een glimlachende emoticon aan toe. ‘Wel moe.’

‘Sorry dat ik nu pas van me laat horen. Ik had het druk. Daar ben je toch niet boos om?’

‘Wel een beetje, je weet hoe chagrijnig ik kan zijn. Waar had je het zo druk mee?’

Op het scherm verscheen een foto van een houten stal en een tractor onder de felle zon. In de stal zag ze koeien achter traliehekken staan met de slangen van een melkmachine aan hun uiers.

‘Ik ben bezig het dak van de stal te repareren. Niet dat er al regen is voorspeld, maar we kunnen het net zo goed nu doen. Jij?’

‘Ik lig in mijn pyjama in bed te kijken naar al die bijzondere hotels op de website van Lonely Planet waar je me over vertelde.’ Jade legde haar laptop op de grond en keek naar het prikbord met alle plaatsen waar ze naartoe wilde.

‘Ja, gaaf, hè? We zouden samen een wereldreis moeten maken om die allemaal op te zoeken.’

‘Ik begin er spijt van te krijgen dat ik er na mijn studie niet een jaartje tussenuit ben geknepen om met mijn vriendinnen te gaan backpacken.’

‘Waarom heb je dat eigenlijk niet gedaan?’

‘Wat is dat nou voor een vraag. Het geld groeit me niet op de rug.’ Jammer genoeg, dacht ze. Haar ouders waren niet rijk en Jade had haar studie zelf moeten bekostigen. Ze moest een dijk van een studielening afbetalen, terwijl haar huisgenoten zorgeloos door Amerika zwierven. Elke keer dat ze hun updates op Facebook zag, met foto’s van hoeveel plezier ze hadden, verbeet ze zich.

‘Sorry dat ik het kort moet houden, lief, maar ik moet mijn vader helpen het vee te voeren. Spreek je straks?’

‘Dat meen je niet, hè?’ antwoordde Jade, in haar wiek geschoten dat hij nu al moest stoppen, nadat ze de hele avond op hem had gewacht.

‘Hou van je xxx,’ schreef Kevin.

‘Ja, ja, dat zal best,’ typte ze en ze gooide de telefoon neer. Even later pakte ze hem weer op en schreef: ‘Ik ook van jou xxx.’

Jade kroop onder haar dikke dekbed vandaan en legde haar telefoon op de oplaadmat op het nachtkastje. Ze wierp een blik op de staande spiegel, waarvan de lijst was volgeplakt met foto’s van de nu afwezige vriendinnen, en nam zich plechtig voor de wallen onder haar blauwe ogen aan te pakken door langer te slapen en meer water te drinken. Ze zou dit weekend haar rode krullen weer eens in een goed model laten knippen en zichzelf trakteren op een *spray tan*. Ze voelde zich altijd beter als haar bleke huid een beetje kleur had.

Ze kroop weer in bed en vroeg zich af hoe haar leven zou zijn geweest als ze er samen met de anderen een jaartje tussenuit had kunnen gaan. Wie weet had ze dan het hoofd kunnen bieden aan de druk van haar ouders om na drie jaar in Loughborough weer terug te keren naar Sunderland. Ze was de eerste in haar familie die was gaan studeren en haar ouders begrepen niet waarom men niet in de rij had gestaan om haar in dienst te nemen toen ze haar diploma had gehaald. In plaats daarvan hadden haar creditcardrekeningen en studieleningen zich zo hoog opgestapeld dat ze uiteindelijk de keuze had gehad uit twee dingen: zichzelf op haar eenentwintigste

failliet laten verklaren of terugkeren naar het rijtjeshuis waaraan ze had gehoopt voor altijd te ontsnappen.

Ze vond het vreselijk dat ze zo'n boze, gefrustreerde vrouw was geworden, maar ze wist niet wat ze eraan moest doen. Ze nam het haar ouders kwalijk dat ze haar hadden gedwongen naar huis terug te keren en was zich steeds meer terug gaan trekken. Tegen de tijd dat ze het zich eindelijk kon veroorloven weer op zichzelf te gaan wonen, hadden ze bijna op voet van oorlog gestaan.

Ze gaf hun er zelfs de schuld van dat het haar niet was gelukt meteen carrière te maken in de toerismebranche, maar haar dagen moest slijten op de receptie van een duf hotel aan de rand van de stad. Wat een tijdelijk baantje had moeten zijn, een tussenstop, was nu min of meer permanent. Jade had er meer dan genoeg van dat alles en iedereen haar irriteerde en ze hunkerde naar het leven zoals ze het zich altijd had voorgesteld.

Het enige lichtpuntje in haar saaie dagen waren de gesprekken met de man aan wie ze was gekoppeld door Match je DNA. Kevin.

Ze keek glimlachend naar de recentste foto van Kevin in het lijstje in de boekenkast. Zijn haar en wenkbrauwen waren zo blond dat ze bijna wit waren, hij had een grijns van oor tot oor en zijn gebruikte lichaam was tener maar gespierd. Als ze hem zelf had mogen verzinnen, zou hij er precies zo hebben uitgezien.

Hij had haar maar een handvol foto's gestuurd in de zeven maanden dat ze nu contact hadden, maar vanaf het moment dat ze elkaar voor het eerst hadden gebeld en Jade de rilling had gevoeld waar ze het in tijdschriften altijd over hadden, had ze geweten dat geen andere man ter wereld beter geschikt was voor haar.

Wat kon het lot toch wreed zijn, dacht ze. Haar match woonde in Australië, helemaal aan de andere kant van de wereld. Maar wie weet zou ze hem op een dag ontmoeten, als ze zich dat ooit zou kunnen veroorloven.

Hoofdstuk 4

Nick

‘Nee, jullie moeten het echt doen,’ drong Sumaira aan, met een brede grijns en duivelse pretlichtjes in haar ogen.

‘Waarom? Ik heb mijn soulmate al gevonden,’ zei Sally en ze verstrengelde haar vingers met die van Nick.

Nick reikte met zijn andere hand over de tafel om de fles prosecco te pakken. Hij schonk het laatste scheutje in zijn glas. ‘Iemand nog?’ vroeg hij. Na een hartgrondig ‘ja’ van zijn drie gasten trok hij zijn hand los van die van zijn verloofde en liep naar de keuken.

‘Maar wil je het niet zeker weten?’ ging Sumaira door. ‘Ik bedoel, oké, jullie hebben het leuk samen, maar je weet maar nooit wat de wereld nog meer te bieden heeft...’

Nick kwam terug met de fles – de vijfde van die avond – en wilde Sumaira’s glas bijschenken, maar Deepak hield zijn hand erboven. ‘Doe maar niet. Mevrouw Kwebbel heeft genoeg gehad voor vanavond.’

‘Spelbreker,’ snibde Sumaira, en ze vervolgde tegen Sally: ‘Ik zeg alleen maar dat je er zeker van moet zijn dat je de ware hebt gevonden voordat je het jawoord geeft.’

‘Je bent de romantiek zelve,’ zei Deepak. Hij rolde met zijn ogen. ‘Het is niet aan jou om die keuze voor hen te maken. Ze hebben het goed samen, ga niet stoken.’

‘De test heeft voor ons anders prima gewerkt. Ik bedoel, wij wisten het al vanaf het begin, maar het gaf ons dat extra beetje zekerheid dat we echt voor elkaar bestemd waren.’

‘Zou je van ons alsjebliedt niet zo’n betweterig stel willen maken?’

‘Je hoeft geen stel te zijn om betweterig te doen, lieverd.’

Nu was het Sumaira’s beurt om met haar ogen te rollen. Onder het waakzame oog van haar man sloeg ze het bodempje wijn in haar glas in één teug achterover.

Nick legde zijn hoofd op de schouder van zijn verloofde en keek uit het raam naar het schijnsel van de koplampen en naar de mensen die voor de pub stonden. Ze woonden in een omgebouwde fabriek met ramen die de hele gevel besloegen, waardoor er niet viel te ontsnappen aan de drukke straat die herinneringen opriep aan zijn oude leven. Nog niet zo lang geleden liep hij vrijwel elke avond de bars af in Birminghams hippe, opgeknapt uitgaanswijken, om uiteindelijk in de laatste bus in slaap te vallen en een aantal haltes te laat wakker te schrikken.

Zijn prioriteiten waren in één klap veranderd toen hij Sally had leren kennen. Sally was begin dertig, vijf jaar ouder dan hij, en al bij hun eerste gesprek over oude Hitchcockfilms wist hij dat zij anders was dan anderen. In hun begindagen had ze er plezier in gehad zijn ogen te openen voor nieuwe reisbestemmingen, nieuwe gerechten, nieuwe kunstenaars en muziek, en Nick was de wereld vanuit een ander perspectief gaan bekijken. En als hij naar haar gladde jukbeenderen, kortgeknipte kastanjebruine haar en grijze ogen keek, hoopte hij dat ze op een goede dag kinderen zouden hebben die het knappe uiterlijk en de verlichte geest van hun moeder zouden hebben.

Nick wist niet wat hij Sally te bieden had in ruil voor dat alles, maar toen hij haar in een restaurant in Santorini, op het derde jubileum van hun eerste date, ten huwelijk had gevraagd, had ze zo hard gehuild dat hij er niet zeker van was geweest of ze ja of nee zei.

‘Als jullie het beste voorbeeld zijn van wat Match je DNA te bieden heeft, heb ik liever dat Sal en ik blijven zoals we nu zijn,’ zei Nick plagend. Hij trok zijn bril naar de punt van zijn neus om in zijn vermoeide ogen te kunnen wrijven. Toen pakte hij zijn e-sigaret

en nam een paar trekjes. ‘Wij zijn al bijna vier jaar samen en nu ze heeft beloofd me lief te hebben, te eren en te gehoorzamen, weet ik absoluut zeker dat we voor elkaar bestemd zijn.’

‘Wacht eens even. “Gehoorzamen”?’ viel Sumaira hem met opgetrokken wenkbrauw in de rede. ‘Dat mocht je willen.’

‘Jij gehoorzaamt mij toch ook?’ zei Deepak zelfverzekerd. ‘Iedereen weet dat ik bij ons thuis de scepter zwaai.’

‘Zwaai jij maar lekker met je scepter, lieverd, zolang je maar doet wat ik zeg.’

‘Maar stel dat het niet zo is?’ vroeg Sally opeens. ‘Stel dat we niet voor elkaar bestemd zijn?’

Tot nu toe had Nick ogenschijnlijk geamuseerd geluisterd naar Sumaira’s pogingen hen over te halen de test van Match je DNA te doen. Het was niet de eerste keer dat ze erover was begonnen in de twee jaar dat ze elkaar kenden, en Nick vermoedde dat het ook niet de laatste keer zou zijn. Sally’s vriendin kon strijdlustig en overtuigend zijn als ze dat wilde. Het verbaasde hem Sally dit nu te horen zeggen. Ze was, net zoals hij, altijd erg tegen Match je DNA gekant geweest. ‘Pardon?’ zei hij.

‘Je weet dat ik zielsveel van je hou en de rest van mijn leven met jou samen wil zijn, maar... stel dat we eigenlijk geen soulmates zijn?’

Nick fronste. ‘Hoe kom je daar nou weer bij?’

‘O, zomaar, maak je geen zorgen, ik heb me niet bedacht, hoor.’ Ze gaf hem een geruststellend klopje op zijn arm. ‘Ik vroeg me alleen af of het genoeg is dat we denken dat we voor elkaar bestemd zijn, of dat we het zeker willen weten.’

‘Schat, je hebt iets te veel gedronken,’ suste Nick en hij wreef over zijn stoppelbaard. ‘Ik heb genoeg aan wat ik voel, ik heb geen test nodig om het te bevestigen.’

‘Ik heb ergens gelezen dat er door Match je DNA wel drie miljoen huwelijken op de klippen zullen lopen. Daarentegen zullen echtscheidingen in de volgende generatie geen big deal meer zijn,’ zei Sumaira.

‘Omdat het huwelijk geen big deal meer zal zijn,’ zei Deepak ad rem. ‘Het huwelijk zal een achterhaald begrip zijn, let op mijn woorden. Je zult aan niemand meer iets hoeven bewijzen, omdat iedereen zal worden gekoppeld aan degene die voor hem is voorgesteld.’

‘Aan jou heb ik ook niks,’ zei Nick. Hij prikte het laatste stukje van Sally’s frambozencheesecake aan zijn vork.

‘Sorry, je hebt gelijk. Laten we een toast uitbrengen. Op de zekerheid van het toeval.’

‘Op de zekerheid van het toeval,’ herhaalden de anderen en ze brachten hun glazen naar dat van Nick.

Alleen dat van Sally raakte het zijne niet.

Hoofdstuk 5

Ellie

Ellie tikte op het scherm van haar tablet. Ze verfoeide de lange lijst van dingen die ze nog moest doen voordat ze haar werkdag kon afsluiten.

Haar assistente, Ula, was zo waanzinnig efficiënt dat ze de lijst vijf keer per dag bijwerkte en herschikte, ook al had Ellie haar nooit gevraagd dat te doen. En in plaats van daar blij mee te zijn, had Ellie vaak een gruwelijke hekel aan zowel de tablet als aan Ula, omdat beide haar constant onder de neus leken te wrijven dat het haar nooit lukte de hele lijst af te werken. Soms had ze moeite zich te bedwingen om Ula niet met die verrekte tablet haar hersenen in te slaan.

Ellie had gehoopt dat ze, nu ze eigen baas was, voldoende mensen had ingehuurd om haar werk deels te kunnen delegeren, maar ze moest zich er inmiddels bij neerleggen dat het etiket ‘controlfreak’, dat een voormalig vriendje haar ooit had opgeplakt, juist was.

Ze keek op de klok. Tien over tien. Ze had de borrel van het hoofd Bedrijfsvoering gemist voor zijn pasgeboren zoontje. Ze dacht niet dat iemand haar had geloofd toen ze had gezegd dat ze zou komen, want ze slaagde er zelden in tijd vrij te maken voor dergelijke dingen, hoewel ze haar personeel aanmoedigde ook buiten werktijd met elkaar om te gaan en zelfs de personeelsclub subsidieerde. Waar het haar eigen aanwezigheid betrof, kwam ze ondanks haar goede voornemens altijd tijd tekort.

Ze gaapte langdurig en wierp een blik naar buiten door de enorme ramen die van de vloer tot aan het plafond reikten. Haar met opzet spartaans ingerichte kantoor bevond zich op de eenenzeventigste

verdieping van het Londense Shard Building. Het panoramische uitzicht stelde haar in staat de in de diepte stromende Theems te volgen langs de gekleurde lichtjes die zo ver als het oog reikte de nachtelijke hemel een oranje gloed gaven.

Ze stapte uit haar hooggehakte Miu Miu's en liep op blote voeten over de dikke, witte vloerkleden naar de bar in de hoek. Ze negeerde de voorraad champagne, wijn, whisky en wodka en pakte in plaats daarvan een blikje energiedrank. Ze schonk het in een glas, deed er een handjevol ijsblokjes bij en nam een slok. Het decor van haar kantoor was net zo minimalistisch als dat bij haar thuis, beseft ze. Het vertelde niets over wie ze was. Maar als je niet genoeg om je eigen beslissingen gaf, was het eenvoudiger om die door een binnenhuisarchitect te laten nemen.

Voor Ellie was haar bedrijf belangrijker dan de kwaliteit van het Egyptische katoen op haar bed, de schilderijen van David Hockney aan de muur en de Swarovski-kristallen in de kroonluchter in haar hal.

Ze liep terug naar haar bureau en keek somber naar de takenlijst voor morgen die Ula had opgesteld. Zo dadelijk zou Andrei, haar chauffeur en hoofd Bewaking, haar naar huis brengen, waar ze in alle rust de kladversies voor haar speech kon lezen die haar pr-afdeling had opgesteld voor de persconferentie over de nieuwe update voor haar app. Deze update zou een radicale verandering teweegbrengen in haar bedrijf en haar speech moest daarom perfect zijn.

Morgenochtend om halfzes kwamen een kapper en een visagist naar haar huis in Belgravia om haar klaar te maken voor de televisie-opnamen van CNN, BBC News, Fox News en Al Jazeera. Aansluitend zou ze een interview geven aan een journalist van *The Economist*, poseren voor foto's voor Press Association, en hopelijk rond tien uur weer thuis zijn. Geen ideaal begin van haar zaterdag.

Ellies pr-medewerker had de pers gewaarschuwd dat ze alleen over haar werk zou praten, en dat er absoluut geen vragen gesteld mochten worden over haar privéleven. Dit was ook de reden dat ze onlangs nee had gezegd tegen een profiel in *Vogue*, compleet met

een fotosessie door de legendarische fotografe Annie Leibovitz. Het had een artikel kunnen worden dat diverse pagina's zou beslaan en waar de pers over de hele wereld op zou inhaken, maar het was de inbreuk op haar privacy niet waard. Haar privéleven had door de jaren heen al genoeg geleden.

Ze was niet alleen gesloten over haar privéleven, ze weigerde eveneens in het openbaar commentaar te geven op de kritiek die op haar bedrijf werd geuit. Dat liet ze aan haar pr-team over. Ze had het nodige geleerd van de fouten van Steve Jobs met betrekking tot het probleem met de antenne van de iPhone 4, dat indertijd zowel het product als de man die werd vereenzelvigd met het bedrijf zoveel schade had berokkend.

Op haar bureau lichtte haar privémobieltje op. Het was weinig mensen gegund dit nummer en haar persoonlijke e-mailadres te krijgen; een tiental van haar vierduizend werknemers en haar familieleden, voor wie ze ook nooit tijd had. Het was niet zo dat ze haar familie negeerde – ze had iedereen door de jaren heen voldoende geld gegeven ter compensatie voor het feit dat ze haar nooit zagen – maar er zaten gewoon niet genoeg uren in een dag. Daarnaast was er een gebrek aan wederzijds begrip. Ellie had geen kinderen, de anderen wel. Zij stonden niet aan het hoofd van een miljardenbedrijf met kantoren over de hele wereld, Ellie wel.

Ze pakte haar telefoon en herkende het e-mailadres op het scherm. Nieuwsgierig opende ze de e-mail. 'DNA-match bevestigd' luidde het bericht. Ze fronste. Ook al had ze zich lang geleden bij de website laten registreren, ze verdacht haar personeel er nog steeds van haar in de maling te nemen.

'Ellie Ayling, jouw match is Timothy uit Leighton Buzzard, Engeland. Zie de instructies hieronder voor toegang tot zijn volledige profiel.'

Ze legde de telefoon weer neer en deed haar ogen dicht. 'Alsof ik daar tijd voor zou hebben,' mompelde ze in zichzelf, en ze schakelde de telefoon uit.

Hoofdstuk 6

Mandy

‘Heb je al iets van hem gehoord?’

‘Sms of e-mail?’

‘Waar woont hij?’

‘Wat voor werk doet hij?’

‘Wat voor stem heeft hij? Sexy? Heeft hij een accent?’

Mandy kreeg een lawine aan vragen over zich heen. Haar moeder en haar drie zussen zaten rond de eetkamertafel, smachtend naar informatie over haar match, Richard. Ze smachtten trouwens net zozeer naar de inhoud van de vier dozen met pizza, knoflookbrood en dipsausjes die op de tafel stonden.

‘Nee. Nee. Peterborough. Hij werkt als personal trainer en ik weet nog niet hoe zijn stem klinkt,’ antwoordde Mandy.

‘Laat eens een foto van hem zien,’ zei Kirstin. ‘Ik ben zo benieuwd.’

‘Ik heb er maar een paar, die ik heb gekopieerd van zijn Facebook-profiel.’ In werkelijkheid had ze er minstens vijftig, maar Mandy wilde niet laten merken hoe geïnteresseerd ze was.

‘O god, stuurt hij naaktfoto’s? Wil je ze daarom niet laten zien?’ riep haar moeder uit.

‘Mam!’ riep Mandy geschrokken. ‘Ik zei dat we elkaar nog niet eens hebben gesproken en ik heb echt geen naaktfoto’s van hem ontvangen.’

‘Zeg, ik begin aan de pizza, hoor,’ zei Paula. Ze bood haar zus een punt aan, maar Mandy schudde haar hoofd. Haar getrouwde zussen konden op hun lauweren rusten en eten wat ze wilden, maar

zijzelf moest aan haar lijn denken. En het maakte niet uit dat het vandaag haar smokkeldag was. Volgens *Grazia* kon één enkele hap het verschil maken tussen maat achtendertig en maat veertig.

Mandy koos de foto van Richard op het strand, met zijn surfplank en zijn ontblote bovenlichaam, en gaf haar telefoon door zodat iedereen hem kon zien.

‘Jeetje, wat een lekker ding!’ gilde Paula. ‘Maar hij is zeker tien jaar jonger dan jij. Je hebt een toyboy, je bent een cougar!’

‘Wanneer krijg je hem in het echt te zien?’ vroeg Kirstin.

‘Dat weet ik nog niet. We moeten nog aan ons eerste gesprek beginnen.’

‘Ze wacht op meer naaktfoto’s, zodat ze kan zien of hij in alle opzichten bevalt,’ zei Karen. Ze barstten allemaal in lachen uit.

‘Viezeriken,’ zei Mandy. ‘Had ik maar niks gezegd.’

Maar ze was blij dat ze voor de verandering leuk nieuws kon delen met haar familie. Nu haar jongere zussen getrouwd waren – met hun DNA-partners – was ze nogal onzeker geworden en had ze het gevoel dat ze was overgebleven, vooral nu Paula en Karen ook al kinderen hadden. Mandy was een gescheiden vrouw van zevenendertig en had zich de laatste tijd gevoeld alsof ze dat haar hele leven zou blijven. Maar sinds Richard in haar leven was gekomen, ook al was dat nog niet in levenden lijve, zag de toekomst er iets beter uit en kon ze nergens anders meer aan denken dan dat haar leven binnenkort veel rooskleuriger zou worden.

In de bevestigingsmail van Match je DNA stond dat Richard het vakje had aangevinkt dat zijn contactgegevens gedeeld mochten worden in het geval van een match. Hij moest zelf ook een e-mail hebben ontvangen met Mandy’s gegevens, maar hij had nog geen contact opgenomen. Ze was op van de zenuwen, maar ze was ouderwets ingesteld en vond dat de man het initiatief moest nemen.

‘Ik zal je vertellen wat je moet doen,’ begon Kirstin. ‘Punt één: stuur hem een sms’je. Wees proactief, prik een datum voor jullie eerste date, in een restaurant, een luxe tent zoals Carluccio’s of

Jamie's. Vervolgens laat je hem een paar dates wachten tot hij je mag zoenen, laat staan andere dingen met je mag doen.'

'Doe niet zo raar,' kwam Paula tussenbeide. Ze nam een lange trek aan haar e-sigaret. 'Het mooie van Match je DNA is dat je al die hofmakerij niet nodig hebt. Je weet al dat jullie voor elkaar bestemd zijn, dus ze kan meteen met hem naar bed.'

Mandy voelde dat ze bloosde.

Haar moeder schudde haar hoofd en rolde met haar ogen.

'Mandy is niet zoals jij, Paula,' zei Karen. 'Ze kijkt eerst de kat uit de boom.'

'En wat is ze daarmee opgeschoten?' Paula keek Mandy aan en vervolgde: 'Niet onaardig bedoeld, hoor. Wat ik wil zeggen, is dat je niet meer zo terughoudend hoeft te zijn. Mam wil dolgraag nog een paar kleinkinderen en Karen en ik hebben zoveel uitgegeven aan designervagina's dat we niet van plan zijn er nog meer kinderen uit te persen. Ja, Kirstin, ik weet dat je als lesbische ook kinderen kunt krijgen, maar jij bent nog te veel aan het scharrelen om je te settelen. Mandy, kleinkind nummer vier rust op jouw schouders. Stel het je even voor, volgend jaar om deze tijd kun je getrouwd en zwanger zijn.'

Alle ogen flitsten met een waarschuwend blik naar Paula, die snel zei: 'Sorry. Ik en mijn grote mond.'

'Geeft niet.' Mandy sloeg haar ogen neer.

Mandy had altijd kinderen gewild, maar toen ze nog met Sean getrouwd was, was het een paar keer misgegaan. Zij en haar jeugdliefde waren meteen getrouwd toen ze van school kwamen, hadden hard gespaard, een huis gekocht en geprobeerd een gezin te stichten. Bij elke miskraam was haar wereld ingestort, en het was een van de redenen dat hun huwelijk geen stand had gehouden. Het gebeurde weleens dat ze 's nachts, met alleen de stilte als gezelschap in haar slaapkamer, zou zweren dat ze haar biologische klok hoorde tikken. Ze had nu waarschijnlijk minder dan tien jaar om op natuurlijke wijze zwanger te worden en het was niet ondenkbaar dat er weer

complicaties zouden optreden. Gedurende al die avonden dat ze op haar nichtjes en neefje paste, hunkerde ze naar een eigen kind, iemand om onvoorwaardelijk van te houden. Ze hield uiteraard ook van de kinderen van haar zussen, maar dat was niet hetzelfde. Ze wilde iemand die ze zelf op de wereld had gezet, die ze had gekneed en gevormd, een kind dat van haar afhankelijk was, dat haar nodig had, dat haar altijd om raad zou vragen en haar altijd mama zou noemen, tot de dag waarop ze haar ogen voorgoed zou sluiten.

Het idee dat ze een kinderloze ouwe vrijster zou kunnen worden was een angstaanjagend vooruitzicht en naarmate de jaren verstreken, maakte Mandy zich zorgen dat het geen vooruitzicht meer zou zijn, maar werkelijkheid zou worden.

‘Jij loopt nu wel erg hard van stapel,’ zei ze. ‘Ik wacht tot hij het initiatief neemt en dan zien we wel verder. Goed?’

De anderen knikten met tegenzin. Mandy herinnerde zich dat ze er nog niet zo lang geleden voor had gehuiverd zich aan te melden bij Match je DNA. Haar huwelijk had op losse schroeven gestaan vanwege de miskramen, maar dat Sean haar plotsklaps had verlaten voor een vrouw die elf jaar ouder was dan zij, was de de druppel die de emmer deed overlopen. Hij had de test gedaan zonder medeweten van Mandy en een match gevonden. Hij had meteen een einde gemaakt aan hun huwelijk en zodra het huis was verkocht, was hij naar een landhuis in Bordeaux vertrokken met zijn Franse partner. Mandy had maar moeten zien hoe ze zich redde, in een piepklein appartementje, met een gebroken hart.

Match je DNA was nu geen vijand meer – de tijd had Mandy’s houding ten opzichte van het concept verzacht, en nu, na drie jaar single te zijn geweest, was ze eraan toe haar leven weer met iemand te delen, ditmaal met iemand die voor haar bestemd was, ze liet het niet meer aankomen op toeval. Wat zou er mis kunnen gaan?

Ze hoopte dat haar match er net zo over dacht, ook al deed hij er wel lang over om contact op te nemen. Ze bad dat hij niet al getrouwd was en dat ze geen gelukkig huwelijk vernietigde, enkel

en alleen om de man en het kind te krijgen waar ze recht op had,
zoals Régine bij haar had gedaan.

Hoofdstuk 7

Christopher

Christopher zat aan het antieke houten bureau in de werkkamer aan de achterzijde van zijn appartement.

Hij zette beide computerschermen en zijn draadloze bluetooth-toetsenborden aan en schikte ze zodanig dat ze precies parallel aan elkaar stonden. Hij opende zijn e-mails op het eerste scherm, klikte op het tweede scherm een paar programma's aan en ging toen naar de 'Waar is mijn mobiele telefoon?'-app die hij een paar maanden geleden had gedownload. Er verschenen vierentwintig telefoonnummers op het scherm, waarvan er twee felgroen waren gekleurd, een indicatie dat de gebruikers ervan in beweging waren. Dat was normaal op dit tijdstip.

Het een-na-laatste nummer wekte zijn nieuwsgierigheid. Hij opende de stadkaart in zijn taakbalk en voegde een rode cirkel toe om aan te geven waar de gebruiker zich bevond. Het gps-systeem van haar telefoon gaf aan dat ze thuis was.

Als ze haar gebruikelijke routine had gevolgd, was Nummer Zeven op tijd klaar geweest met haar dienst in het eenvoudige restaurant in Soho, waar ze tot elf uur 's avonds werkte. Ze nam altijd bus 29 naar huis. Hij ging ervan uit dat ze binnen een uur in bed zou liggen, omdat ze 's ochtends om zes uur aan haar tweede baan begon als schoonmaakster in een kantoorgebouw in het centrum van Londen. Het was tussen die twee tijdstippen dat Christopher zijn slag kon slaan.

Toen hij zijn selectie had gemaakt, had hij ingecalculeerd hoe hij

hen kon bereiken, waardoor hij nu precies wist hoe groot de afstand was van zijn eigen adres tot ieder van hen. Hij had van de fouten van andere mensen zoals hij geleerd dat er geen patroon mocht zitten in de locaties van zijn doelwitten – hou alles op het oog willekeurig, maar in werkelijkheid perfect geordend. Hij had uitgerekend naar welk adres hij het beste de auto kon nemen, wie beter per fiets te bereiken was, en naar wie hij te voet kon gaan.

Het appartement van Nummer Zeven lag op twintig minuten lopen van zijn eigen adres. ‘Perfect,’ mompelde hij tevreden.

Maar zijn aandacht werd van de rode cirkel op het ene scherm afgeleid door het andere scherm, waarop tientallen e-mailaccounts stonden, allemaal van hem. De e-mail van Match je DNA die vier avonden geleden in zijn inbox was verschenen, had hij nog niet geopend, omdat hij zich volledig had moeten concentreren op Nummer Zes. Nu hij er weer naar keek, werd hij nieuwsgierig naar de vrouw die in biologisch opzicht het beste bij hem paste. Hij hoopte tenminste dat het een vrouw was. Hij had verhalen gelezen over mensen die waren gekoppeld aan een persoon van hetzelfde geslacht of iemand die tientallen jaren ouder was. Hij wilde niet worden bemind door een mietje of een bejaarde. Sterker nog, Christopher wilde door helemaal niemand worden bemind. Hij had tijdens zijn drieëndertig levensjaren genoeg tijd verkwest aan korte relaties om te weten hoeveel energie het kostte om een partner tevreden te houden. Dat was niets voor hem.

En toch, alle nadelen van een mogelijke match ten spijt, was hij nieuwsgierig naar wie voor hem de ware zou zijn. Hij keek uit het raam naar de donkere tuin en gunde zichzelf een ogenblik om zich in te beelden hoe vermakelijk het zou zijn met zijn project door te gaan terwijl hij deed alsof hij een normaal, alledaags leven leidde als iemands echtgenoot.

Hij opende de e-mail. ‘Amy Brookbanks, 31, Londen, Engeland,’ stond er, met haar e-mailadres. Dat ze het nummer van haar mobiele telefoon niet had gegeven, beviel hem; dat wees erop dat ze voor-

zichtig was. Veel van de meisjes op zijn lijst had het zelfs aan deze mate van vooruitziendheid ontbroken en dat was hun noodlottig geworden. Hij besloot Amy straks, als hij weer thuis was, een mailtje te sturen en zich aan haar voor te stellen, om te zien wat ze zou antwoorden.

Zoals verwacht bleef op zijn andere scherm de locatie van het telefoonnummer van Nummer Zeven stationair. Voldaan zette hij beide schermen uit, sloot de kamer af en liep naar de kast in de keuken waarin zijn tas al klaarstond. Hij stopte de gedesinfecteerde kaasdraad met de houten handvatten in de rugzak, samen met een prepaidmobieltje met haar nummer op een etiket op de achterkant, handschoenen en de polaroidcamera.

Toen Christopher zijn jas aantrok, keek hij naar het fototoestel. Het was geen origineel model uit de jaren zeventig, omdat het fotopapier daarvan makkelijk te herleiden was door de politie. Het papier voor deze camera was overal te koop en het toestel had moderne functies, zoals kleurfilters. Elk nummer op zijn lijst had een profielfoto gebruikt die ook via Instagram was verspreid, en toen Christopher de deur van zijn appartement op slot draaide, de schouderbanden van zijn rugzak aantrok en met verende pas door de stille straat liep, was hij tevreden over zijn besluit dat zijn nummers er goed moesten uitzien, ook als ze dood waren.

Hoofdstuk 8

Jade

Jade keek geamuseerd naar de armzalige lunches die Shawna en Lucy, de schoonheidsspecialistes van het hotel, uit hun plastic Aldi-tasjes haalden.

Shawna's maaltijd bestond vandaag uit een paar dun gesneden, in folie verpakte selderijstengels en een potje caloriearme piripiri-hummus. Lucy at een glutenvrij broodje met sesamzaad en een kommetje dampende kippensoep van Cup-a-Soup dat ze in de magnetron van de kantine had opgewarmd.

Jade haalde haar eigen lunchtrommel uit haar tas. Ze had vandaag gekozen voor een zakje knabbeltjes met uiensmaak, een royaal met ham en augurk belegd broodje, een blikje Pepsi en een zakje Maltesers voor toe. Ze voelde geen enkele behoefte zich te beperken tot dieetlunches, zoals haar dertig-plus collega's. Dan maar geen bikini, dacht ze, toen ze in haar broodje beet.

'Hoe staat het met die vent uit de bar?' vroeg Shawna aan Lucy. Ze zoog een kloddertje hummus van een van haar nepnagels.

'Dramatisch,' zei Lucy. 'We zouden gisteren uit eten gaan, maar dat bleek bij Nando's te zijn, en hij kon zijn ogen niet afhouden van die hoerige trut achter de kassa. Dat doe je toch niet als je met een meisje uit bent? Zo respectloos.'

'Nee, dat is wel erg.'

'Ja, nou ja, hij komt vanavond bij mij. Ik heb gezegd dat ik zou koken. En jij dan? Hoe zit het met die gozer met de tattoos van Tinder?'

‘Denzel, bedoel je? Die beweert dat hij me leuk vindt en vervolgens hoor ik vier dagen niks van hem. Snap jij het, snap ik het.’

Jade schudde haar hoofd en nam nog een hap van haar broodje. ‘Waardeloos. Ik snap niet waarom jullie dat pikken. Ik ben blij dat ik ervanaf ben,’ zei ze tussen twee happen door. Dergelijke gesprekken bevestigden opnieuw hoezeer zij bofte dat Match je DNA Kevin voor haar had gevonden, ook al was het jammer dat hij helemaal in Australië woonde. Tot zij de e-mail had ontvangen waarin haar match werd bevestigd, had ze in hetzelfde schuitje gezeten als haar collega’s. Ze was wel iets kieskeuriger geweest, maar ook zij had dergelijke losers getroffen, ‘tussenstoppen’, zoals ze in *Cosmopolitan* werden genoemd.

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Lucy. ‘Jij hebt de ware gevonden.’

‘Maar hij woont niet bepaald om de hoek,’ antwoordde Jade. ‘Ik kan niet even bij hem langsgaan voor een etentje en een vrijpartij. Jullie hebben tenminste fysiek contact met jullie dates, of ze jullie nou netjes behandelen of niet.’

‘Mannen,’ verzuchtte Shawna. ‘Als je niet een van de miljoenen bent die via Match je DNA een partner heeft gevonden, moet je je behelpen met wat er los rondloopt tot je de ware vindt. Als die überhaupt bestaat.’

‘Intussen zitten wij met het overschot,’ zei Lucy somber.

‘Niet per se.’ Jade mocht anderen graag vertellen wat ze moesten doen. ‘Als alle vrouwen de koppen bij elkaar zouden steken, nieuwe regels zouden opstellen en afspreken dat we niet meer over ons heen laten lopen, zouden de mannen vanzelf gedwongen worden zich beter te gaan gedragen. Zolang wij dat niet doen, kunnen zij hun gang blijven gaan.’

‘Wat ik niet begrijp, is wat jou ervan weerhoudt naar Australië te gaan en nog lang en gelukkig te leven met Kevin,’ zei Shawna. ‘Als wetenschappelijk bepaald is dat hij geschikt voor je is, waarom zit je hier dan nog je tijd te verdoen?’

‘Ik kan niet zomaar mijn koffer pakken en vertrekken.’ Jade

schudde gedecideerd haar hoofd. ‘Weet je hoeveel een vliegticket naar Australië kost? Ik heb net met veel moeite een van mijn creditcardrekeningen afbetaald, en ik heb mijn flat, mijn carrière, mijn familie...’

‘Je flat is een huurhuis, je hebt geen carrière, alleen een baan waar je een hekel aan hebt – dat weet ik omdat wij allemaal een hekel aan dit hotel hebben – en je gaat maar eens in de zoveel tijd een uurtje bij je ouders op bezoek. Met andere woorden, je hebt geen enkele reden om niet te gaan.’

‘En het is niet zo dat je je volledig in het ongewisse zou storten,’ ging Lucy door. ‘Je bent letterlijk voor elkaar bestemd. Vertel eens, wat vind je allemaal leuk aan hem?’

Jade lachte. Er was niets wat ze níét leuk vond aan Kevin. Afgezien van zijn postcode. ‘Hij is grappig, hij geeft me een goed gevoel over mezelf, hij is vriendelijk, hij heeft een oogverblindende glimlach...’

‘Sturen jullie elkaar sexy selfies?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Jade met klem. ‘Ik ben geen sloerie.’ Eerlijk gezegd had ze het een keer voorgesteld, maar Kevin had daar lauw op gereageerd.

‘Jezus,’ zei Lucy lachend, ‘van mij zweven er zoveel naaktselfies op het web rond dat het internet ervan uit zijn voegen barst!’

Jade liet het hese lachje horen dat iedereen zo aantrekkelijk vond.

‘Oké, maar als je geen sexy selfies stuurt, hoop ik wel dat jullie in elk geval aan sexting doen.’ Shawna mengde zich in het gesprek.

‘Sexting?’

‘Ja, elkaar geile berichtjes sturen of telefonisch opgeilen. Zeggen wat je met hem gaat doen als jullie eindelijk bij elkaar zijn.’

Jade schudde haar hoofd.

‘Maar jullie zien elkaar toch wel op Skype? Of FaceTime?’

‘Die heeft hij niet.’ Jade had al een paar keer gevraagd of ze niet konden skypen, maar hij had geen laptop en geen smartphone. Als ze dacht dat zij er financieel belabberd voor stond, was dat nog niets

vergeleken bij Kevin in zijn armoedige provinciestedje. Het was een van de vele dingen die ze gemeen hadden.

‘Leeft die jongen in Australië of in de jaren vijftig?’ vroeg Shawna. ‘Het is niks voor jou om je door een man te laten afschepen.’

‘Ik hoef hem niet te zien bewegen en rare gezichten te zien trekken om te weten wat ik voor hem voel.’

Shawna en Lucy keken elkaar aan en knikten.

‘Dan is het ware liefde,’ zei Shawna. ‘Niemand kan Jade Sewell iets wijsmaken, maar als hij inderdaad zo’n knappe bink is, moet je ophouden met hier je tijd te verdoen en naar hem toe gaan.’

‘Anders eindig je net als wij.’ Lucy giechelde, maar Jade hoorde in haar stem iets wat op een waarschuwing leek. ‘Ik meen het, Jade, ze liggen hier niet voor het oprapen. Elke dag worden gezonde kerels in beslag genomen door hun match. Shawna en ik zijn de aasgieren die de botjes afkluiven van wat er overblijft, en geloof me, dat is niet fijn. Echt niet. Als mij een ideale partner werd aangeboden, zou ik in het eerste het beste vliegtuig stappen om naar hem toe te gaan, in plaats van bij de achteringang van een hotel mijn lunch te eten, zittend op het stoepje.’

‘Ja, het moet nu maar eens afgelopen zijn met die excuusjes,’ voegde Shawna eraan toe.

‘Meisjes als ik doen dat niet,’ zei Jade, een beetje verbolgen over Lucy’s harde opmerking. ‘Ik kan niet zomaar alles achter me laten. En zoals ik al zei, kost een vliegticket naar Australië een kapitaal.’

‘Hoeveel kun je nog op je creditcard zetten?’

‘Ik heb net een van mijn creditcardrekeningen afbetaald...’

‘Maar wat is je limiet?’

‘Een paar duizend, geloof ik.’

‘Betaal je vakantie dan van je plastic geld. Wat heb je te verliezen? Vooruit, trek de stoute schoenen aan.’

‘Trek jij maar stoute schoenen aan. Ik ben niet iemand die de halve wereld overvliegt om een man aan de haak te slaan.’

Shawna en Lucy keken haar verbaasd aan en trokken hun

getatoeëerde wenkbrauwen zo hoog op als de botox toeliet. 'Je hoeft hem niet aan de haak te slaan, lieverd. Hij is al van jou.'

'Nee, dat kan ik echt niet doen,' herhaalde Jade, maar toen aarzelde ze. 'Of wel?'

Hoofdstuk 9

Nick

‘Ik vind dat we het moeten doen,’ zei Sally, die op haar rug lag te staren naar het schijnsel van de straatverlichting op de plafondbalken van hun slaapkamer.

‘Je hebt meestal iets langer nodig, maar mij hoor je niet klagen, hoor,’ antwoordde Nick. Hij tilde zijn hoofd op tussen haar benen en kwam onder het dekbed vandaan. Zijn hand ging naar het nachtkastje, waar ze hun speeltjes bewaarden.

‘Niet “het” in de zin van seks,’ zei Sally. ‘Ik vind dat we de Match je DNA-test moeten doen.’

Nick rolde van haar af naar zijn kant van het bed. ‘Jemig, we waren net zo lekker op dreef.’

‘Sorry.’

‘Waarom nu ineens wel? Voordat Sumaira en Deepak kwamen eten en erover begonnen, vond je juist dat we het níét moesten doen.’

‘Dat vind ik nog steeds, schat,’ zei ze. Ze streek over de haartjes op zijn borst, alsof ze hem wilde geruststellen. ‘Maar zoals Sumaira al zei, krijg je daardoor net dat extra beetje zekerheid. Gewoon, om het te weten. Om alle twijfel weg te nemen.’

Stomme Sumaira, dacht Nick, maar hij zei het niet hardop. ‘Weet je zeker dat dit niets te maken heeft met bruiloftszenuwen?’

‘Natuurlijk niet, gekkie.’ Sally trok zijn hoofd naar zich toe om hem te kussen. ‘Maar je kent me. Jij hebt makkelijk praten, jouw ouders zijn al sinds het begin van de jaartelling bij elkaar, maar mijn

moeder is drie keer getrouwd geweest en mijn vader is voor de vierde keer getrouwd. Ze zoeken constant naar iets waarvan ze denken dat het hun ontbreekt en ik wil niet net zoals zij worden. Ik wil graag zekerheid. Dat we, in elk geval biologisch, een kans maken.'

'En als blijkt dat ons DNA niet bij elkaar past?'

'Dan moeten we gewoon nog iets harder aan onze relatie werken. Zoals John Lennon al zei: "*All you need is love.*"'

'Ja, maar hij zei ook: "*I am the walrus,*" laten we dus niet al te veel waarde hechten aan zijn wijsheden.'

'Maar ben je bereid het te doen?' Ze keek hem smekend aan.

Nick kon die puppyogen van haar nooit iets weigeren. 'Vooruit dan maar, als jij het zo graag wilt. Mag ik nu doorgaan met dat andere waar je zo van houdt?'

Sally ving nog net zijn glimlach op voordat Nicks hoofd weer onder het dekbed tussen haar benen verdween.